

Agi Jankuláková

moje ženy
ZVEROKRUHU

MARENČIN PT

V jednotlivých kapitolách som zámerne neuvádzala, o ktoré znamenie zverokruhu ide. Osoby, mená a dej sú vymyslené. Podnet na napísanie som čerpala zo života. Príbehy sú postavené na jednej, resp. na niekoľkých charakterových vlastnostiach daného znamenia. Nemusia platiť pre inú osobu v tom istom znamení. Zámerom je pobaviť a poukázať na to, že ani jedno znamenie nie je dokonalé, lepšie ani horšie, len iné ako ostatné. Každé má svoje poslanie a vzájomne sa dopĺňajú.

AGI JANKULÁKOVÁ

moje ženy

ZVEROKRUHU

MARENČIN PT

© Agi Jankuláková, 2016
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2016
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2016
Design © Marta Blehová, 2016
Jazyková úprava Sylvia Sachs
589. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-839-2 (brož.)
ISBN 978-80-8114-839-2 (ePub)
ISBN 978-80-8114-839-2 (PDF)

**Nie tá žena je erotická, ktorá skončí
s mužom v posteli,
ale tá, ktorá jedným slovom či dotykom
skončí v jeho mysli na celý deň...**

(Paolo Di Miele)

Bol som unavený z fotenia. Sadol som si na zem a oprel sa o statnú brezu. Bolo mi jedno, či ostanú na mne zvyšky popraskanej kôry, ktorá sa už odlupovala. Rozopol som si svadobnú košelu a vyšúchané džínsy vyhrnul po kolená. Svetlomodrú šatku a biele tenisky som hodil do trávy. A bolo mi jedno aj to, že Maťo mi pred týždňom povedal – *počúvaj, bratu, v tej šatke vyzeráš ako pupuš!* No a? Hlavne, že sa nám páčila a boli sme doladení.

Asi to nebola náhoda, že som sa natiahol práve pod brezou. Hm, symbol starých Slovanov, symbol znovuzrodenia, matky Zeme... Práve som stál na fiktívnej štartovacej čiare. Už mi nešlo o to, aby som dobehol prvý, ale o to, aby toto znovuzrodenie zapadlo medzi puzzle môjho hektického života.

Napriek eufórii, ktorú som prežíval, valcoval ma pretlak myšlienok. Potreboval som byť sám. Vlhká zem voňala machom. Fialová lúka

s levandulami mi pripomínala horúci letný podvečer v Provensálsku. Stačila vôňa, farba, vnem – a opäť som cestoval v čase.

Hm, mal som vás dvanásť! Moje bývalky... Mrcha Lea, môj životný omyl! Romantická a zasnená zubárka Monika, ohnivá Slávka z hotela, vášnivá a nezabudnuteľná Vanesa, dokonalá Ema so svojou protivnou rodinou, prefíkaná Iveta, nešťastná a tajomná Zuzana, uletená študentka Inga, neodolateľná a zmyselná Táňa, lep-kavá Liana a ďalšie...

Fascinovali ma tieto fiktívne výlety. Žeby som už dozrel? Spoznal ženy? Neviem. Jedno som však vedel, že pravý džentlmen si užíva, a mlčí...

Zisťujem, že čím som starší, o to viac mi napadajú väčšie a vznešenejšie myšlienky. Intenzívne vnímam rozmanitosť prírody a zeleň. Upokojuje ma zurčiaci potok a voda, ktorá vždy prečistí a odplaví moje nesúrodé úvahy preč, do neznáma. Vedome si vychutnávam pocit slobody a voľnosti – ako starec more alebo zvráskavený Kubánek svoju zhúžvanú a dokrkvanú cigaru. Už nemám dvadsať ani okrúhlych tridsať... Niečo mám za a niečo pred sebou. Kým moje rovesníčky pekne a isto zostupujú po rebríčku atraktivity dolu, ja ešte stúpam. *Ozaj stúpam? A dokedy?*

Drozd si pospevoval a nepretržite ťobal do červených plodov jarabiny. Na rozdiel odo mňa

pôsobil spokojne a vyrovnané. Vyššie nad ním, do sosny, bubnoval ďateľ. Bol to samec. Spod strakatého operenia mu vykúkalo biele bruško. Ten bude pivár! Pohľadom som zavadil o svoje, ktoré decentne naberalo na objeme. *Do prdele, bude pršať! Ďateľ!* Spomenul som si na starkú, ktorá ma vždy rada vykrmovala. A poučovala. Po večeroch vyšla pred dom, v rukách držala smaltovaný hrnček s kyslým mliekom, žmolila chlieb a dávala sa na oblohu. Potom ako z modlitebnej knižky vysypala aktuálnu predpoveď počasia a dodala – *Igorko, raz sa ti to zúde!* Čo by som len dal za to, keby tu teraz mohla byť so mnou... Vždy, keď skladala do koša vysušenú bielizeň, zavolala ma ju ovoňať. Ešte sa len blížila k šnúram a starký sa jej už ponáhlal na pomoc. *Nechaj tak, nedvíhaj, to nie je pre teba!* Jednoduchý, dedinský chlap, ktorý roky pracoval na píle, švihácky sa zohol a preniesol kôš dovnútra. Zlé slovo naňho nepovedala! Ani keď si vypil viac. Nachystala mu papuče, pri obede prvému naberala. Hocikedy nazbierala misku jahôd, zopár dala nám a celý zvyšok položila pred neho. *Aj deti dostali, neboj sa! Si chlap, jedz! Kto sa o nás postará, ak nie TY?* – povedal a tľapol ju pod zásterou po zadku – *večer tá prekotím!* Starká sa vtedy naoko zlostila, a vzápätí rozchichúňala. Prd sme tomu rozumeli... Hm, starký si hrdo pri nej užíval post muža a nepoznal vnútorné rozpory toho dnešného! Dlho som si myslel, že všade je to tak a tak to má byť! Bol som zasran...

Pozrel som hore. *Ty kokso, nech si prší, kedy chce, len nie tento víkend! Počasie nám musí vyjsť* – prosil som všetkých svätých. Drozd dospieval a vzlietol. Vtom z výšky naňho strmhlav zaútočil sokol. *Hm, svojmu osudu sa nik nevyhne...*

Dilema mi rozleptávala vnútro. Pohrávala sa s mojimi myšlienkami ako presýpacie hodiny. *Dobre som sa rozhodol? Človek si vždy myslí, že áno. Vraj srdce mu to tlmočí...*

Lienka na steblo trávy sa nedala rušiť. Má jednoduché a krásne poslanie. Šťastie prinášať. Nič iné od nej neočakávajú. Zato odo mňa, od môjho otca, od nás všetkých sa očakáva oveľa viac. Pohodená výzva ležala predou mnou. *Ešte stále môžem cúvnuť! Posledných dvadsaťštyri hodín slobody. Zvládnem to? Zvládnem sa po zvyšok života starať o rodinu? Chcem to vôbec? Aké je vlastne moje poslanie?* – lámal som si hlavu. Voľakedy som rozmýšľal inak...

Môj pohľad upútalo veľké mravenisko. *Len si pokojne žite! Drozdovi odzvonilo! Už nežije. Nič vám nehrozí...* Bol som nadšený organizovaným spôsobom života mravcov. Zato osudom samčekov oveľa menej. Tí žijú krátko. Po *svadobnom lete* umierajú a stávajú sa korisťou vtákov. Drbe mi z toho! Večer si dám s Maťom panáka!

Naštrbený pochybnosťami som štuchal do seba, či je to pravda, čo sa so mnou deje. Prial

som si, aby sa mraky rozostúpili. Zajtra musí byť slnečno!

Natiahol som sa v tráve a kašľal na to, že sa zašpiním. Pocit voľnosti bol opojný! Vlahá pod nohami prinášala úľavu. Potreboval som všetko precítiť! A hoci mi sloboda visela na vlásku, bol som šťastný! Žeby som ozaj dozrel? Prial som si to, a zároveň dúfal, že nikdy sa tak nestane! Nedokázal som sa na seba pozrieť z nadhľadu a posúdiť, ako som na tom. Vedel som iba to, že *hore* neustále miešajú karty a ja som si práve vytiahol žolíka!

* * *

Minule, keď sme s Maťom viedli filozofické pivné debaty, spýtal som sa ho, prečo ľudia preferujú detektívky, krv, trillery, horor. A prečo so záujmom čítajú o nešťastí iných. *Adrenalín, bratu!* – odpovedal mi. Ja na to – *myslíš, že málo je napätia a strachu v tomto skurvenom svete?* On pokračoval – *to ti ja neviem, ale že niečo v ňom smrdí, to viem!* Zober si napríklad, že jeden dobrý happyend málokedy zaujme do konca. *Ľudia oveľa radšej vyhladávajú násilie a bohapusto sa nechajú unášať, kým nepadnú na dno. Čas považujú za niečo nemenné, akoby sa ich vôbec netýkal!* Žijú príbehy vrahov, vyšetrovateľov, obeť i porazených, a nevnímajú krásu vlastného života. *Sú nešťastní, v danej chvíli akoby ani nežili, šprtajú sa v cudzích osudoch miesto toho, aby pochopili svoj. Sám vieš, že na čo sústreďujeme pozornosť, to priťahujeme k sebe. Myslenie bolí!*

No dobre, nevymyslel som to ja – Maťo sa rozrehotal na celú piváreň. Máš pravdu! – kývol som hlavou. Bral som ho! Mal som ho rád, aj s tým jeho sedliackym rozumom od piva, pri ktorom sa slad nenútene miešal s človečinou.

*Hm, adrenalín! Aj ja som bol taký! Čo nebolo akčné, to sa mi nerátalo! Zvláštnu dobu žijeme... *Ludia sú chorí, marketing tiež, zem trpí, zver vymiera... A čo amazonské dažďové pralesy?* – ozýval sa vo mne zrelý muž a myšlienky prepínali hlava-nehlava. *Kam som sa to až posunul v priestore a v čase? A prečo práve dnes?**

* * *

„Celý sa došpiníš! Postav sa! Ako budeš vyzerať? Nehanbiš sa?! Bože, to budú zábery!“

Mamy stále majú nejaké obavy a priebežne nás sfúknu bez ohľadu na vek. Ani moja nebola výnimkou. Okríkla ma a zrazu som ju videl, ako po mne vrieska z balkóna päťposchodovej bytovky. Z vedľajšieho pokrikovala Maťova mama – *šmýkaj sa prezliecť, lebo nepôjdeš na dvor! A nehraj Sandokana, lebo bohuprisám, neuvidíš nasledujúce diely! Maťo to netankovalo a ďalej dral svoje jediné narodeninové rifle. Vedel, že mama je po uši do toho piráta a nenechá si ujsť ani jednu časť. Nedýcha, keď ho vidí, večera jej prihára, foter nervy chytá a vrieska po nej – čo na ňom vidíš?! Chcem jesť! Ona odštekne – sklapni! Až budeš ako malajský tiger, potom vyskakuj!* A tak si naše matky pokrikovali a my sme sa pučili od smiechu. Samozrejme, odozva bola rýchla a dlhá. Nasledujúci týždeň sme vy-

fasovali domáce väzenie, museli vysávať, vynášať smeti, každému čistiť topánky a ostatné kraviny si už nepamätám.

Mama ma vyrušila z úvah.

„Ty si vylihuješ a ja tu pobehujem za tebou! Nato ste si mohli zavolať niekoho iného!“

„Máš pravdu,“ zmierlivo som si ju k sebe pritisol a pobozkal. Vždy bola z toho namäkko. Už dávno som sa s ňou nehádal ani nebojoval. Keď šťastie sadne na človeka, všetko vidí akosi inak. Ešte aj dážď má chuť päťhviezdičkového koňaku! A možno to bolo aj mojím vekom.

„Kedy príde nevesta?“ spýtal sa ma kameraman.

„Mala by tu byť každú chvíľu,“ pripečene som sa usmieval a pozoroval oblohu. Mračná sa posúvali, chystali sa rozplynúť.

Kameraman pozrel na mňa, či mi nepreskočilo. Až som sa zľakol vlastnej sentimentality! Hm, Maťo sa ma tiež občas pýtal, či mi nepreplo. *Nepreplo, nepreplo! Neboj* – odpovedal som hrdinsky, a nebol si istý, či ozaj. *Usmievaš sa ako pako! Nedá sa na teba pozeráť! Sedíme na pive jak prihriati!* – šomral si, keď som mu oznámil, že sa idem ženiť. *Raz ti nestačilo?! Len debil vstúpi dvakrát do tej istej rieky!* – hundral a ja som radšej vypol zvuk. *Čo ak má pravdu?*

Deň ma zmohol a opäť som sa natiahol na zemi. Mama sa niekam vzdialila. Slnko kradmo vychádzalo spoza mračien... *Hm, trvalo určitú dobu, kým som pochopil, že šťastie muža sa ne-*

musí nutne zhmotňovať v rozkroku. Spomenul som si na Hellerove slová – *keď vyrastiem, chcel by som byť malým chlapcom.* Páčila sa mi jeho Hlava XXII a bol som zmierený s tým, že mnohí ma odteraz budú považovať za blázna. Hlavný hrdina, Yossarian, mi neschádzal z mysle...

* * *

Viem, život píše rôzne romány a bol som autorom aj väčších hlúpostí! Dnes som si už naivne nefandil, že to vyjde. Hoci veľmi som si to prial.

Sex vie, kam dať ruky, no láska sa vás dotýka všade...

(Paolo Di Miele)

LEA

Leu som spoznal v prvom ročníku na výške. Bola vysoká, štíhla, mala útlý driek a čierne vlasy. Iskry v očiach na prvý šup sľubovali divé zotročenie. Jej dráždivá vôňa sa plazila chodbami školy, keď prešla okolo, študenti, asistenti i profesori boli z nej hotoví! Baby ju a priori neznášali! Svojím prenikavým pohľadom a zvonivým smiechom nabúrara moje predstavy o stelesnení ženskosti, nežnosti a bezbrannosti. Zrazu mi nevadilo, že nebola dlhovlasá blondínka s modrými očami! A pritom – dominantné dievčatá som nemusel. Moju, a nielen moju zvedavosť hľadalo, čo sa v nej skrýva. Keď som ju zbadal, vždy sa mi postavil! Do chvíle, kým som sa nestal bezvýznamnou epizódou jej života.

* * *

V byte bolo nezvyčajne pusto. Ticho sa dalo krájať. Ako prikovaný som stál pred zrkadlom a nespúšťal zo seba oči. Tridsať sekúnd stačilo na to, aby som ostal v šoku! Tak sa zmeniť po dvoch rokoch manželstva! A teraz – rozvod! Ja,

ktorý som si nikdy nepripúšťal, že svoje dieťa opustím ako môj otec! Dodnes si to pamätám. Akoby mi krídla odstrihli! Bol som v puberte. Mama bola fajn, ale chýbal mi chlap! Skrývačky v lese, nadhadzovanie vo vzduchu, lietajúce vankúše, bobová dráha, futbal. To boli pecky! Otec bol kapitán, všetci mi ho závideli! A zrazu nebol! Našiel si inú. Nerozlúčil sa s nami a zo dňa na deň sa vysťahoval do zahraničia. Občas mi zavola, niečo poslal, ale to sa mi nerátalo! Neskôr, keď sa mi tiež zapáčilo rozbaľovať nové a nové bonbóny a prišiel som babám na chuť, ako-tak som ho pochopil. Ale nechal tu mňa! Boli sme najlepší kamoši a to bolelo! Do chvíle, kým som nezistil, okolo čoho sa točí svet! Okolo čoho sa všetko točí!

V kuchyni som hodil do seba slivovicu a prešiel do obývačky. Na zemi ostali porozhadzované pampersky, kocky, lego, pod stolom plyšový medvedík, bábika bez ruky... Hm, tento stôl sme s Maťom vliekli po schodoch. Ani do výťahu nevošiel. Hovado ťažké aj s tým delfínom z mramoru! Na intráku – to boli zlaté časy! Vtedy mi bolo ukradnuté, či je stôl z dreva a či z kartónu! Jedine ONA mi nebola ukradnutá, ja idiot! To sa mi celé asi iba zdá...

Posledné dni a mesiace – vzal som fľašu, lial a pil. Bolo mi jedno koľko! Aký som len bol zamilovaný do Lei! Bál som sa ju aj osloviť! A keď si spomeniem, ako som sa pri nej zmenšoval! Neviem, či to bolo dokonalosťou, krásou

a gráciou, čo z nej vyžarovala... Mrcha jedna! Podarilo sa jej vytesniť moje *ja*, moje názory, spôsob uvažovania, všetko! Vyberala mi slová z úst, gumovala môj humor a postupne si ma pretvárala na svoj obraz. A ja, blbec, som jej to dovolil! Na začiatku manželstva mi nekompromisne pretriedila veci, ktoré budem nosiť a ktoré nie. Zo skrine mi rázne povyhádzovala tričká, košele, nohavice, ktoré sa jej nepozdávali, neboli značkové. A ja som sa iba díval a čušal! Chcel som sa jej páčiť...

Nalial som si ďalší štamperlík a zapil ho pivom. V hlave mi vírilo všetko okrem bakalárky. Mútnymi očami som pozrel na pohodené skriptá. Ešte šťastie, že za triezva mi bolo jasné, že drevársku fakultu manažmentu nábytkárskej výroby dokončím!

Vtom mi zazvonil mobil.

„No, no... mhm... kto je tam, halóó?!“

„Zase si zrytý?! Toto jediné ti ide! Počúvaj ma, zabudla som malej rodný list pod televízorom. Zdvihni si vajcia a pozri sa, či je tam!“ volala Lea.

„Zalez, ty huba nevymytá! Krava jedna! Hlava vapatlaná!“

Spoznával som svoje druhé *ja*. Naša temná stránka vrie pod povrchom, kým v správnej chvíli nevykypí! Ukáže, čo sa v nás skrýva a čo vo vypätej situácii dokážeme zo seba vydolovať. Tresol som mobilom o zem. Naplo ma.

* * *

Rozvodové konanie skončilo. S dcérou sa môžem každé dva týždne stretávať. Aspoňže tak... Hm, ostal som zaskočený, ako hlboko sa dokáže dospelý muž zamilovať do svojej podobizne. Mimika tváre, úsmev, oči, noštek, vlnky, kučierky. Hneď po narodení som ju začal volať Bambuľka. O mesiac bude mať rok. Pred týždňom s ňou Lea odišla bývať k rodičom.

„Svokrovci boli odporní a zazobaní,“ zdôve- ril som sa raz Maťovi. „Miešali sa nám do živo- ta. Keby menej strážili malú, Lea by nemala čas na diskotéky a viac by sa jej venovala. Lenže svokra všetko robila cielene!“

„Nerozumiem... Čo všetko?“

„Aby som nás uživil, makal som ako blázon. Popri škole som bral jednu brigádu za druhou. Zamestnal som sa dokonca v stolárskej dielni, kde vyrábali truhly. No hnus! Pri každom klin- ci ma mrazilo!“

„A?“

„Stará sa nedala zastaviť! Hučala, či budem manažér, či funebrák. Kvôli dievčatám som sa nechcel hádať. Ale dlho sa to nedalo vydržať. Veľa sa toho nakopilo, neznášam ju! A keby si ju videl! Chodí ovešaná zlatom a s vuitonkami z požičovne kabeliek. Všade, kam prišla, budila pozornosť a chcela robiť dojem!“

„Malomeštička!“

„A ten škrekot, keď otvorila zobák! Bolo ju počuť o tri ulice ďalej! Keby si vedel, koľkokrát som si predstavoval, ako jej do toho napicha-

ného ksichtu nakričím – *tú truhlu som robil pre teba, tak poďme! Na čo čakáš?!*“

* * *

Po narodení malej sa to medzi nami naštrbilo. Bola to veľká zmena! Neboli sme na ňu pripravení, netušili sme, čo nás čaká. Nová situácia vystupňovala v Lei povýšenectvo a panovačnosť. Je možné, že predtým som to nevidel? Vôbec si to nevšimol? Chodil som ako v oblakoch, tešil sa z dobrej kosti... A zrazu – bol tu koniec! Všetko, čo sa mi na Lei páčilo, bolo preč. Akoby to ani neexistovalo! Dodnes mám na svokra zlosť, ako mi vyčítal – *to všetko kvôli tebe! Kvôli tebe nedoštudovala! Nabúchať vie každý! Ale kto sa postará?! Čo sme mohli čakať od dvadsaťdvaročného holofojtoša?! Kým ti mlieko neuschne na brade, obchádzaj sukne, synku! Dobre ti radím! Prv dokonči školu, ukáž diplom a potom uvidíš svoju dcéru! Dovtedy si niktoš! Pamätaj! Veľký niktoš! Lea má rozhodne na viac!*

Svokrovi nevadilo, že dcéra sa mu kurví, že s kadekým lezie do postele! Dostalo sa to ku mne... Že urobila zo mňa chuja! Nikdy som mu to nahlas nepovedal, od prvej chvíle sme si nerozumeli. Vždy mal silné reči... A svokra? Strážila malú a cielene dohadzovala dcére *dobré a výhodné* partie. S kreditkami! Klebetila, riešila susedov, svet a ostatných.

Vybral som si ďalšie pivo, tresku v majonéze, odkrojil kus chleba a pustil si hudbu. Vo